

DECIZIA Nr.97
din 7 februarie 2008

asupra cererii formulate de Președintele României, domnul Traian Băsescu,
privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între
Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării

Publicată în Monitorul Oficial nr.169 din 05.03.2008

Prin Cererea nr.139 din 8 ianuarie 2008, Președintele României a solicitat Curții Constituționale să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării, "cauzat de împiedicarea C.S.A.T.-ului de la realizarea atribuțiilor sale prin eliminarea acestei autorități de la procesul de decizie stabilit de lege în sarcina sa", și să soluționeze acest conflict "prin stabilirea faptului că C.S.A.T. nu are calitate procesuală".

Sesizarea se întemeiază pe prevederile art.146 lit.e) din Constituție și ale art.34-36 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.125 din 8 ianuarie 2008 și formează obiectul Dosarului nr.21 E/2008.

În motivarea sesizării se susțin, în esență, următoarele: încălcarea de către Guvern a legii și a dispozițiilor exprese ale Constituției nu mai are caracter de excepție și nu mai este motivată de interpretări eronate, dar rezonabile, pentru a fi calificate drept greșeli. Încălcările au devenit "extrem de evidente, frecvente și cu efecte deosebit de grave", ca în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.15/2007, care "a cauzat amânarea, printr-un act vădit neconstituțional, a unor alegeri".

Așa fiind, "subminarea instituției Consiliului Suprem de Apărare a Țării apare și mai gravă, conturând o practică a Guvernului ce pune în pericol realizarea securității naționale", precum ordonanțele de urgență ale Guvernului nr.30/2007 și nr.77/2007, prin care Guvernul a eliminat Consiliul din procesul decizional obligatoriu "cel puțin în două alte situații referitoare la legislația secundară". Se exemplifică cu Hotărârea Guvernului nr.416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative și cu Hotărârea Guvernului nr.1.317/2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr.416/2007. Întrucât activitatea Consiliului este caracterizată prin celeritate, în timp de pace și de normalitate a vieții sociale "nicio urgență normativă nu este împiedicată sau întârziată excesiv de procedura avizării C.S.A.T.-ului", și "cu atât mai puțin" în timp de război sau stări excepționale. Așadar, "Guvernul s-a pus pe sine mai presus de lege" și a încălcat direct și în mod repetat legea privind rolul Consiliului Suprem de Apărare a Țării în elaborarea legislației în domeniul securității naționale, ceea ce "nu poate fi acceptat", în continuare, arată că "actele normative criticate pentru lipsa avizului obligatoriu" nu puteau fi atacate pe calea contenciosului administrativ de Consiliul Suprem de Apărare a Țării, întrucât acesta nu face parte dintre instituțiile ce pot solicita instanței de judecată desființarea acestor acte normative, "deși instanțele judecătorești au hotărât de mai multe ori că C.S.A.T. are calitate procesuală pasivă". Prin urmare, solicită Curții Constituționale să constate că această autoritate "nu are calitate procesuală, nici activă și nici pasivă", astfel că "nu poartă răspunderea neatacării în justiție a ordonanței de urgență a Guvernului și a celor două hotărâri criticate, ori a altor acte normative ce au același viciu". Așa cum "Administrația Prezidențială a învederat instanțelor de judecată ce au citat C.S.A.T.-ul la sediul său", acesta "nu are sediu, nu are patrimoniu și nu are, potrivit actualei legi, o ierarhie în sensul structurii instituției pe baza unor relații de subordonare și supraordonare", iar secretariatul Consiliului este un compartiment al Administrației Prezidențiale cu atribuții tehnice, și nu de reprezentare. Organizarea compartimentului în subordinea Președintelui României are temeiul în prerogativa sa de comandant al forțelor armate și facilitează conlucrarea dintre membrii Consiliului. Potrivit Legii nr.415/2002, reprezentarea Consiliului de către Președintele României sau Administrația Prezidențială necesită o decizie expresă pentru aceasta, care se ia prin consens, ceea ce este

imposibil de realizat "din cauza văditului conflict de interese dintre primul-ministru, ministrul internelor și reformei administrative și ministrul economiei și finanțelor, care sunt atât membri ai C.S.A.T. cât și semnatarul și contrasemnatarul actelor ce ar fi trebuit atacate."

Prin urmare, "ca și soluție a acestei stări de fapt și a conflictului creat de Guvern", propune Curții Constituționale să constate "lipsa calității procesuale a Consiliului Suprem de Apărare a Țării". De asemenea, propune ca: în cazul hotărârilor obligatorii pentru autoritățile și instituțiile publice la care acestea se referă, emise de Consiliu în temeiul art.3 din Legea nr.415/2002, calitate procesuală pasivă să aibă, conform dreptului comun, statul român; "în schimb, atunci când C.S.A.T.-ul este obstrucționat în realizarea atribuțiilor sale constituționale" de o altă autoritate publică, "calea ar trebui să fie cea prevăzută de art.146 lit.e) din Constituția României", "ceea ce nu exclude răspunderea juridică personală potrivit dreptului comun, aplicabilă și situației în care lezarea este efectul activității unei alte persoane".

Se mai arată că: "activitățile ilegale și neconstituționale ale Guvernului fac un rău imens", întrucât "creează cetățenilor imaginea unui guvernământ ilegal"; puterea de stat se impune nu doar prin autoritate, ci și prin respectarea procedurilor, care "sunt garanția împiedicării abuzurilor de putere"; "echilibrul între puterile statului este ruinat de Guvern prin excesul de reglementare pe calea excepțională a ordonanțelor de urgență, prin conținutul vădit ilegal al unor reglementări și, mai ales, prin încălcarea flagrantă a unor proceduri legale și constituționale."

În conformitate cu dispozițiile art.35 alin.(1) și (2) din Legea nr.47/1992, sesizarea a fost comunicată părților aflate în conflict, solicitându-le să își exprime, în scris, punctul de vedere asupra conținutului conflictului și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Președintele României a comunicat, în termenul stabilit de Curte, cu Adresa nr.272 din 22 ianuarie 2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.589 din 23 ianuarie 2008, "Note scrise referitoare la conflictul juridic de natură constituțională dintre Guvern și Consiliul Suprem de Apărare a Țării", datorită imposibilității formulării unui punct de vedere al Consiliului, care adoptă hotărâri prin consens, "iar consensul nu poate fi realizat câtă vreme sunt criticate și fac obiectul conflictului inclusiv unele acte normative semnate și, după caz, contrasemnate, de trei membri ai C.S.A.T.". În consecință, în calitate de Președinte al României, prin notele scrise detaliază acțiunea ce formează obiectul dosarului, astfel:

- conflictul juridic de natură constituțională presupune o anumită gravitate a faptelor și un anume grad de adâncire a unor contradicții între autoritățile statului, "iar faptul că Guvernul a încălcat unele dispoziții exprese ale legii" "este, în sine, un lucru foarte grav". Arată că, eliminând Consiliul Suprem de Apărare a Țării de la decizie, Guvernul "a împiedicat C.S.A.T. să-și îndeplinească obligațiile constituționale de a organiza și coordona unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională", fapt ce nu poate fi acceptat, întrucât goleşte această instituție de conținut. Gravă este și conduita ulterioară a Guvernului cât privește eforturile de a soluționa situația pe calea medierii. În acest sens, arată că secretarul C.S.A.T., domnul consilier de stat Ion Opreșor, a sesizat Guvernul că a încălcat Legea nr.415/2002 prin hotărârile sale nr.416/2007 și nr.1.317/2007, dar, potrivit răspunsului formulat de secretarul general al Guvernului, domnul Ilie Bolojan, "răspunderea aparține Ministerului Internelor și Reformei Administrative, ca inițiator", și nu Guvernului care "cere doar avizele pe care inițiatorul le menționează ca necesare în nota sa de fundamentare". La rândul său, Ministerul Internelor și Reformei Administrative "consideră că hotărârile în cauză nu reglementează «*organizarea generală*» a M.I.R.A., astfel că nu intră sub incidența Legii nr.415/2002". Acest punct de vedere este infirmat de Hotărârea Guvernului nr.416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative, prin care numărul total de posturi "este și clasificat de altfel, în anexele nr.2 și 3 din hotărâre, prevalându-se de regimul juridic al hotărârilor cu caracter militar" și care stabilește "lanțul decizional în minister, nivelul funcțiilor unor conducători de direcții generale, sistemul prin care sunt numiți unii conducători de direcții generale etc." Hotărârea Guvernului nr.1.317/2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr.416/2007 "înființează o autoritate națională în cadrul aparatului central al ministerului și stabilește transformări ale structurii instituționale ale celorlalte componente majore, precum alte direcții generale, pentru a face posibilă realizarea scopului noii autorități naționale". În legătură cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr.30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei administrative, consideră că o "discuție despre nereglementarea «*organizării generale*» a instituției este de prisos".

În continuare, în notele scrise, se relevă două aspecte. Astfel, primul aspect vizează răspunderea solidară a Guvernului pentru actele pe care le emite, "iar ordonanțele și hotărârile nu au fost emise de un minister sau altul, ci de Guvern". Răspunderea Guvernului nu este înlăturată prin invocarea ministerului inițiator al legii, ale cărui eventuale erori Guvernul le corectează "dacă acționează cu bună-credință". Cel de-al doilea aspect vizează importanța avizului Consiliului Suprem de Apărare a Țării pentru modificarea organizării generale a unei instituții de securitate națională, și anume faptul că, potrivit Constituției, Consiliul coordonează unitar activitatea de apărare a țării și securitatea națională. În acest sens, arată că, prin Consiliu, diferitele instituții din domeniu încheie diverse acorduri de colaborare, cu grade mai mici sau mai mari de generalitate, și chiar sistemul însuși este conceput ca instituțiile să colaboreze între ele, ceea ce presupune compatibilitatea lor structurală. În plus, din sistemul apărării și securității naționale fac parte instituții, precum serviciile de informații, nesubordonate și necoordonate de Guvern și care, potrivit Legii nr.415/2002, își exprimă punctul de vedere "atunci când Guvernul dorește să facă modificări de amploare și care, inevitabil, le afectează". Așadar, consideră că "această conduită a Guvernului de îndepărtare a C.S.A.T.-ului de la decizie și de a refuza îndreptarea erorii sale atunci când îi este semnalată califică starea existentă ca și conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Consiliul Suprem de Apărare a Țării";

- cu privire la solicitarea adresată prin sesizare Curții Constituționale referitoare la natura juridică a Consiliului, "în sensul că această autoritate publică nu poate avea capacitate procesuală, nici activă și nici pasivă", precizează că, "deoarece C.S.A.T. acționează în exercitarea puterii de stat, persoanele pot cere cenzura instanțelor de judecată asupra hotărârilor C.S.A.T. doar în contradictoriu cu statul român, reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor". În legătură cu acest aspect, mai arată că hotărârile Consiliului sunt obligatorii pentru instituțiile cărora li se adresează și este firesc să fie cenzurate de instanțele de judecată, orice altă soluție putând conduce la încălcarea drepturilor constituționale la apărare și liberul acces la justiție. De asemenea, caracterul de autoritate publică a Consiliului este dat și de caracterul obligatoriu al hotărârilor sale, iar natura lui specială, constând în lipsa personalității juridice, a sediului, a patrimoniului și existența relațiilor de subordonare ierarhică, deciziile sale fiind luate prin consens, fac ca acesta să nu poată "sta în proces".

Notele scrise sunt însoțite de următoarele documente: Adresa secretarului general al Guvernului, domnul Ilie Bolojan, nr.14.429 din 12 decembrie 2007, către Consiliul Suprem de Apărare a Țării, cu privire la unele aspecte legate de Hotărârea Guvernului nr.1.317/2007 și Hotărârea Guvernului nr.416/2007; Adresa nr.20/14.429 din 15 noiembrie 2007 a Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării către secretarul general al Guvernului, domnul Ilie Bolojan, referitoare la procedurile privind elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre avizare, precum și către ministrul Cristian David; Adresa nr.20.981 din 3 decembrie 2007 a secretarului general al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, domnul Nicolae Berechet, către secretarul general al Guvernului, privind unele aspecte legate de hotărârile Guvernului nr.416/2007 și nr.1.317/2007; Hotărârea Guvernului nr.416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.311 din 10 mai 2007; Hotărârea Guvernului nr.1.317 din 31 octombrie 2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr.416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative, precum și modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.751 din 6 noiembrie 2007; Ordonanța de urgență a Guvernului nr.30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.309 din 9 mai 2007; Ordonanța de urgență a Guvernului nr.77/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr.164/2001 privind pensiile militare de stat, precum și pentru modificarea Legii nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.444 din 29 iunie 2007.

Primul-ministru a comunicat, în termenul stabilit de Curte, punctul său de vedere cu Adresa nr.5/74/CPT din 24 ianuarie 2008, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.683 din 24 ianuarie 2008, prin care susține că, în legătură cu conflictul juridic de natură constituțională invocat, "singura problemă care se poate pune privește lămurirea conținutului puterilor Guvernului în raport cu cele ale C.S.A.T.-ului, astfel cum acestea sunt organizate și constituite în temeiul Constituției României". În acest sens arată că, potrivit Constituției, Guvernul are "o

competență foarte largă în domeniul înfăptuirii politicii interne și externe a statului, precum și al conducerii generale a administrației publice", iar pe de altă parte, "organizarea și conducerea unitară a activităților legate de apărarea țării și de siguranța națională sunt date de Constituție în competența C.S.A.T., fiind incluse în formula largă care stabilește atribuțiile Guvernului". În consecință, consideră că "raportul dintre Guvern și C.S.A.T. este unul de la general la special", iar în problemele privind apărarea țării și siguranța națională Consiliul are întâietate, care "devine efectivă doar atunci când se pune problema priorității între cele două acte juridice ale celor două autorități, ori în situația dată nu se pune o asemenea problemă", precum și că "ipoteticul aviz al C.S.A.T.-ului este doar consultativ". În plus, "pentru soluționarea problemei ridicate" trebuie să se stabilească "în ce măsură activitatea de avizare la care face referire art.4 lit.d) pct.2, 5 și 6 din Legea nr.415/2002 rezultă în mod direct din prevederile constituționale sau nu". Or, "aici [...] nu se poate vorbi de un conflict de natură constituțională, deoarece actele respective invocate au fost supuse spre aprobare Parlamentului".

În legătură cu solicitarea privind constatarea de către Curtea Constituțională a lipsei calității procesuale active sau pasive a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, apreciază că aceasta "este inadmisibilă, Curtea Constituțională fiind competentă să se pronunțe numai în cazurile expres prevăzute de Constituție și de Legea nr.47/1992". De altfel, Consiliul avea posibilitatea să atace ordonanțele de urgență ale Guvernului și hotărârile de Guvern invocate pe calea contenciosului administrativ, "rămânând ca instanța de judecată învestită cu judecarea acelei cauze să stabilească dacă are calitate procesuală".

Cu privire la existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Consiliu constând în "eliminarea acestei autorități de la procesul de decizie stabilit de lege în sarcina sa", ceea ce încalcă dispozițiile constituționale ale art.16 alin.(2), art.107 alin.(1), art.115 alin.(4) și art.119, precizează: nesupunerea spre avizarea de către Consiliu a actelor normative menționate nu aduce atingere prevederilor art.107 alin.(1) teza întâi din Constituție, deoarece, potrivit acestora, "primul-ministru, ținând cont de rolul pe care îl are în formarea Guvernului, trebuie să coordoneze activitatea echipei guvernamentale" și, "pentru a se asigura autonomia și responsabilitatea fiecărui membru al Guvernului, corespunzător funcției încredințate, primul-ministru este obligat să respecte atribuțiile specifice fiecărei funcții"; art.115 alin.(4) din Constituție dispune cu privire la limitarea sferei de reglementare prin ordonanțe de urgență, "critica de neconstituționalitate neputând fi, deci, primită nici sub acest aspect"; "conflictul juridic de natură constituțională între autorități publice presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor", astfel încât "nu există motive întemeiate pe dispozițiile și pe principiile Constituției care să justifice această solicitare"; modalitatea în care acționează ori ar trebui să acționeze o anumită autoritate publică sau structurile acesteia nu declanșează blocaje instituționale dacă nu este urmată de acțiuni sau inacțiuni de natură să împiedice îndeplinirea atribuțiilor constituționale ale unei autorități publice. Or, în cazul de față, conflictul juridic de natură constituțională este motivat "de o așa-zisă nerespectare a dispozițiilor din Legea nr.415/2002", iar "nu de împiedicarea C.S.A.T. de a-și îndeplini atribuțiile constituționale astfel cum sunt prevăzute de art.119".

În sfârșit, arată că, potrivit legii sale de organizare și funcționare, Consiliul Suprem de Apărare a Țării este o autoritate autonomă aflată sub control parlamentar, cu atribuții privind ordinea și siguranța națională, "acest lucru neînsemnând că activitatea sa în acest domeniu poate înlătura activitatea organului legislativ". Parlamentul are, conform art.92 din Constituție, atribuții legate de siguranța națională și de declararea stării de război și, întrucât este unul dintre organele prin care se exercită suveranitatea națională, "este normal ca acest organ să poată adopta orice lege în domeniul siguranței naționale, chiar și o lege de aprobare a unei ordonanțe în acest domeniu fără a mai fi nevoie de consultarea acestei autorități". "Dacă Parlamentul poate declara război fără consimțământul (avizul) unui astfel de organ, poate adopta o lege în domeniul siguranței naționale (pe timp de pace) fără un asemenea aviz." Legea de organizare a Consiliului Suprem de Apărare a Țării nu precizează natura avizului, "de aceea se poate considera că acest aviz este unul consultativ, **adică poate fi cerut sau nu**", și în cauză s-a apreciat că nu este necesar, **"cu atât mai mult cu cât ordonanța de urgență a Guvernului a fost supusă aprobării Parlamentului, organ ce are dreptul de control asupra C.S.A.T."**

Potrivit dispozițiilor art.35 alin.(2) și (3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării a fost dezbătută la data de 6 februarie 2008, cu citarea părților implicate în conflict, în prezența reprezentanților acestora, pe baza raportului prezentat de judecătorul-raportor, a cererii de sesizare și a celorlalte documente aflate la dosar. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 7 februarie 2008.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării, notele scrise ale Președintelui României și documentele care le însoțesc, precum și punctul de vedere al primului-ministru, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Constituției și ale Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit art.146 lit.e) din Constituție, precum și art.1, 10, 34 și 35 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice.

Prin cererea formulată se solicită Curții Constituționale, pe de o parte, constatarea existenței unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării, constând în împiedicarea acestei din urmă autorități publice de a-și realiza atribuțiile prevăzute de lege, prin eliminarea de la procesul de decizie stabilit în sarcina sa, iar pe de altă parte, să constate lipsa calității procesuale a Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

În susținerea cererii se invocă încălcarea, în ordinea enunțării lor, a următoarelor texte constituționale: art.16 alin.(2), potrivit căruia *"Nimeni nu este mai presus de lege"*, art.107 alin.(1) teza întâi, care prevede că *"Primul-ministru conduce Guvernul și coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuțiile ce le revin"*, art.115 alin.(4), care stabilește că *"Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora"*, și art.119 referitor la *"Consiliul Suprem de Apărare a Țării"*, care *"organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii"*.

I. Cu privire la solicitarea de a se stabili existența unui conflict juridic de natură constituțională între Guvernul României și Consiliul Suprem de Apărare a Țării constând, în esență, în aceea că Guvernul a eliminat Consiliul din procesul decizional obligatoriu, Curtea reține:

Potrivit art.4 lit.d) din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, acesta *"avizează proiectele de acte normative inițiate sau emise de Guvern [...]"*, iar potrivit art.8 alin.(1) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *"În cazurile prevăzute de lege, în faza de elaborare a proiectelor de acte normative inițiatorul trebuie să solicite avizul autorităților interesate în aplicarea acestora, în funcție de obiectul reglementării"*. De asemenea, art.30 alin.(3) din aceeași lege prevede că *"Forma finală a instrumentelor de prezentare și motivare a proiectelor de acte normative trebuie să cuprindă referiri la avizul Consiliului Legislativ și, după caz, al Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Curții de Conturi sau Consiliului Economic și Social."* Așadar, în temeiul acestor dispoziții legale, Guvernul avea obligația de a solicita avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării atunci când a elaborat proiectele de hotărâri nr.416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Internelor și Reformei Administrative și nr.1.317/2007 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr.416/2007, hotărâri menționate cu titlu de exemplu de Președintele României în susținerea cererii de constatare a existenței conflictului juridic de natură constituțională între cele două autorități. Curtea constată însă că nici prevederile constituționale ale art.119, invocate în susținerea cererii, referitoare la *"Consiliul Suprem de Apărare a Țării"*, care *"organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii"*, și nici

vreun alt text constituțional nu se referă la avizarea actelor normative inițiate sau emise de Guvern, în sensul condiționării emiterii lor numai după obținerea vreunui aviz.

Conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale. Or, în speță, nu suntem în prezența unui asemenea conflict, ci în prezența neîndeplinirii de către Guvernul României a unei obligații legale în cadrul unei proceduri de legiferare, și anume neîndeplinirea obligației de a solicita avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării în legătură cu hotărârile menționate, care însă nu a afectat procesul legislativ, prin crearea unui blocaj instituțional.

Așadar, Curtea nu poate reține existența unui conflict juridic de natură constituțională între Consiliul Suprem de Apărare a Țării și Guvern în legătură cu reglementările adoptate de Guvern menționate în sesizare.

II. În legătură cu solicitarea referitoare la calitatea procesuală a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Curtea Constituțională constată că, în conformitate cu art.1 din Legea nr.415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, acesta este "*[...] autoritatea administrativă autonomă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională*". Așadar, Consiliul este o autoritate a administrației publice, autonomă față de Guvern, prezidată de Președintele României și supusă controlului parlamentar, cu atribuții în ce privește apărarea țării și siguranța națională. În procesul de îndeplinire a activităților sale specifice, pot apărea situații litigioase pentru a căror rezolvare să fie necesară formularea unor acțiuni în justiție, și numai instanțele de judecată investite cu soluționarea respectivelor litigii au competența de a stabili dacă Consiliul Suprem de Apărare a Țării are sau nu calitate procesuală, activă sau pasivă.

Potrivit atribuțiilor sale, stabilite prin art.146 din Constituție și prin Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta nu este competentă să se pronunțe cu privire la acest aspect.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art.146 lit.e) din Constituție, precum și prevederile art.11 alin.(1) lit.A.e), ale art.34, 35 și 36 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că nu există un conflict juridic de natură constituțională între Consiliul Suprem de Apărare a Țării și Guvern în legătură cu reglementările adoptate de Guvern menționate în sesizare.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 7 februarie 2008 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Ninosu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.